

Tumble Tales

Familie Tumble en de magie van kerstmis

Auteur: L.M. van Dijk

Eerste uitgave : © November 2025

Inhoud

Hoofdstuk 1 Hyvää päivää!	2
Hoofdstuk 2 Aan de afgrond.....	12
Hoofdstuk 3 Een spoor van mini sterretjes	20
Hoofdstuk 4 #DeEchteKerstgedachte	29
Hoofdstuk 5 Knetter knappe kids!	36
Hoofdstuk 6 Vrolijk kerstfeest!	42
Wat hebben we geleerd van.....	46
familie Tumble?.....	46
Bedankt voor het lezen!.....	48

Hoofdstuk 1 Hyvää päivää!

Toen Lois uit het vliegtuig stapte kon ze haar ogen niet geloven, overal lag sneeuw en in de verte zag ze een rendier lopen.

“Milo kijk daar eens” zei ze, en pakte snel een beetje sneeuw en rolde er een sneeuwbal van.

Voor Milo het wist had hij een sneeuwbal in zijn nek.

“koud, koud, koud” riep hij uit maar daarna moest hij hard lachen.

Hij rende Lois achterna en een sneeuwballen gevecht begon.

“Ruby kom!” riep Milo nog na.

“Ik kijk wel uit” zei Ruby en verstopte zich zelf snel verder in haar jas.

“Niet te geloven dat we mee konden komen” zei mama tegen papa.

Papa had hier een opdracht voor zijn bedrijf. En het gezin kon deze keer mee vliegen.

“Vind je het mooi?” vroeg papa.

“Heel erg mooi” zei mama met een brede lach op haar gezicht.

Op dat moment kwam de gids aanlopen die hun naar hun blokhut zou brengen.

“Hyvää päivää!”
zei de gids
vrolijk.

Dat betekend
goede dag in het
Fins.

“Wat leuk dat
jullie er zijn, zijn
jullie klaar voor
het avontuur?”

“Kunnen we met
een slee naar de
blokhut?” vroeg
Lois.

“Dat is wel een

beetje te ver denk ik” zei Ruby snel.

Ze wilde niet dat hele eind in de sneeuw lopen.

Maar de auto stond al voor hun klaar.

Het was ongeveer een half uurtje rijden naar de blokhut in het kerstdorp dat Rovaniemi heet.

“Ons dorp ligt precies op de poolcirkel, er is hier zelf een lijn waarmee je daadwerkelijk de poolcirkel kan oversteken” zei de gids.

“Er zijn rendieren, je kan sleeën en je kan natuurlijk de kerstman ontmoeten.”

De kinderen keken elkaar verwonderd aan.

“Wat een avontuur zal dit worden he Milo?” zei Lois.

Na een tijdje rijden kwamen ze aan bij hun blokhut.

Een prachtig houten huisje precies zoals je zou verwachten in het dorp van de kerstman.

Het was al donker geworden.

Overal waar je keek waren kleine lichtjes te zien.

Want in Finland rond deze tijd van het jaar is het maar twee of soms drie uurtjes licht, de rest van de dag schemert het dus de lichtjes zijn er niet alleen voor de sier.

Eenmaal binnen wilde Lois en Milo meteen naar boven om hun slaapkamer te bekijken.

“Wie als eerste boven is!” riep Milo en zetten het op een lopen.

“Milo! Wacht op mij!” En Lois rende snel achter hem aan.

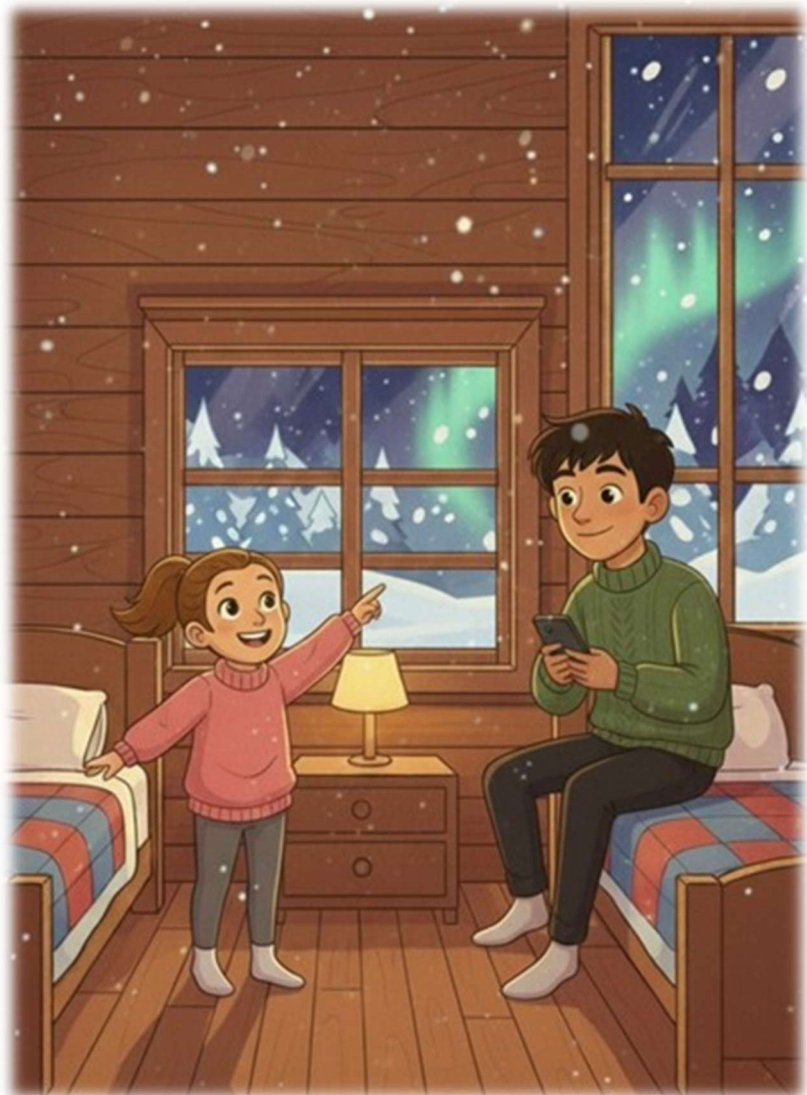
Toen ze boven kwam stond Milo stil voor het raam.

“Wauw!” zei hij.

“Moet je kijken Lois! We kunnen het noorderlicht zien vanuit ons raam, wat is het prachtig hè?”

Lois had nog nooit zo iets moois gezien en riep snel mama, papa en Ruby naar boven.

Samen stond de familie even een tijdje voor het raam.

“Ik ben zo blij dat ik dit deze keer met jullie kan delen.”
Zei papa.

“Normaal ben ik hier alleen en dan denk ik er altijd aan hoe het zou zijn als jullie er ook zouden zijn.”

Papa en mama liepen samen naar beneden en papa stak de openhaard aan.

“Mam!” klonk het.

“Mogen we gaan sleeën met Biscuit? Dan kan ze een echte sledehond zijn!”

“Wat een leuk idee!” Zei papa.

“Kom maar ik help jullie wel.”

Hij bond Biscuit voor de slee.

“Wat is dit leuk!” Dacht ze, “nu ben ik net als de honden op de tv.”

Toen Lois op de slee zag begon Biscuit te rennen.

“Jaaaa” riep Lois uit, “sneller Biscuit!”

Biscuit kon haar geluk niet op!

Ze voelde de sneeuw onder haar poten en de wind in haar haren.

In het huisje had mama warme chocomelk gemaakt en ging samen met papa voor de openhaard zitten.

“Zullen we straks het dorp in gaan?” Vroeg mama.

“Wat een leuk idee, laten we dat doen.”

Ruby was ondertussen haar koffer aan het uitpakken in haar kamer.

Haar beste vriendin Evi had haar gebeld.

“Ruby, eindelijk neem je op! Hoe is het in de bevroren wereld?”

“Haha ja sorry, Evi! Mijn vingers waren letterlijk te koud om te typen. Maar het is hier zó mooi... alles is wit, stil, rustig en glinstert alsof iemand er glitters overheen heeft gestrooid.”

“Dat klinkt eigenlijk best goed. Misschien is dat de magie van Lapland, dat je niet alleen de Kerstman vindt, maar ook een beetje rust voor jezelf.” Zei Evi.

“Ja... misschien wel.” Grinnikt Ruby.

“Oké, maar als jij straks met de Kerstman aan de thee zit, wil ik bewijs, hè! Een selfie of niks!”

Ruby moest lachen.

“Deal! En jij, hou alvast een mok warme chocomel voor me klaar. Als ik terug ben, heb ik verhalen te vertellen.”

“Afgesproken.” Zei Evi.

“Pas goed op jezelf daar, sneeuwprinses.”

“Ruby!” klonk het vanaf beneden.

“Ga jij je klaarmaken? We gaan zo naar het kerstdorp”

“Is goed mam! Tien minuutjes dan ben ik klaar.”

Ondertussen waren Lois, Milo en Biscuit weer binnen

gekomen, de kinderen trilde als een rietje.

“H-h-het is zo koud buiten! Zei Lois.

“Hm” dacht Biscuit, “Ik heb nergens last van. Maar die mensen hebben ook geen vacht zoals ik.”

En ze ging lekker liggen om wat uit te rusten.

Dat slee trekken is toch best hard werken!

“Biscuit, wij zijn straks weer terug.” Zei papa toen hij de deur achter zich dicht trok.

“Ik ben zo benieuwd hoe het dorp eruit ziet.” Zei Lois opgewonden.

“Bereid je maar voor op heel veel magie Lois.” Zei papa glimlachend.

Het dorp zag er inderdaad echt magisch uit.

Er waren kleine huisjes van hout, er liepen rendieren rond en lichtjes, heel veel lichtjes.

In het midden van het dorp stond een kerstboom van wel vier meter hoog met een grote ster bovenop.

De boom zat vol met versieringen zo prachtig dat je je het niet kan bedenken.

Verder op het dorp stond een hele grote stoel die een beetje op een troon van snoepjes en goud leek.

Het was de stoel van de kerstman, maar de kerstman was nergens te zien.

Lois keek een beetje teleurgesteld, ze had haar verlanglijstje meegenomen om aan hem te geven.

“Ik denk dat de kerstman even pauze heeft, hij moet tenslotte ook eten.” Zei mama geruststellend.

“Over eten gesproken!” Zei Milo met een knorrende maag.

“Zouden ze hier ook pizza hebben?” Zei hij met een grijns op zijn gezicht alsof hij iets van plan was.

“Oh, jij altijd met je pizza!” Zei Ruby Rollend met haar ogen.

Lois hield haar hand voor haar mond om niet te hard te lachen.

Milo keek een beetje boos naar Ruby.

“Dit is mijn ding ja!” Zei hij.

“Ik zeg toch ook niks tegen jou als je weer eens alle chocolade in huis opeet!”

Papa wees naar een restaurant dat “De Drie Elven” heet.

“Laten we daar gaan kijken.”

Voor het restaurant stond een mega grote sneeuwpop en het restaurant zag er uit als een gezellig torentje.

Toen het gezin aan een tafel zat kwam een ober hun bestelling opnemen.

Lois vroeg meteen of de ober wist wanneer de kerstman weer terug zou komen.

Maar de ober gaf een aarzelend antwoord. Dat hij niet wist wanneer de kerstman terug zou komen en liep daarna snel weer weg.

“Dat was vreemd.” Zei mama. “Hij wist niet hoe snel hij weg moest komen.”

“Hm”, zei papa. “Je hebt gelijk.”